

Louise

av Håkan Almgren

1

Louise Wall befinner sig i en tung, tvåmotorig helikopter 200 meter över havet. Då och då sneglar hon ut genom kabinfönstret, och varje anblick av havet följs av ett nervöst fingrande på halskedjans smycke: en patron, 9 mm Parabellum, i vitt guld.

Bakom henne försvinner Singapore och framför henne väntar Penang, en ö utanför Malaysias västkust. Bortsett från en vacker och servil värdinna är hon ensam i kabinen, och vid upprepade tillfällen har hon fått värja sig mot värdinnans översvallande vänlighet. "Tack, men var snäll och låt mig vara i fred", börjar kännas som ett mantra.

Penang skymtar vid horisonten. En ö omgärdad av industrier: ett skändat paradiset, står det i böckerna hon läst. Innanför ridån av industrier, en halv mil söder om George Town, ligger MemoNets forskningsbas. Hennes destination.

Rekryteraren är skallig och har buskiga ögonbryn och runda guldbågade glasögon som envisas med att glida ner på hans vulgärt klivna nästipp. Han ler inställsamt mot henne över det tunga bordet i metall. Bakom honom, på var sin sida om dörren, sitter hans två assistenter. Båda män, båda med glasartad blick riktad mot henne.

"Jag garanterar att du får möta spjutspetsteknologin inom AI-forskningen. MemoNets är ledande på området, även om de har haft vissa problem med att värja sig mot den kinesiska Mang-koncernen. Men det är över nu..."

Hon känner med vänster hands fingertoppar på högerhandens naglar. Som pärlor, tänker hon och betraktar förstrött rekryteraren.

"Efter att ha klarat sig undan Mang-koncernen började deras... äh, teknologiska problem. MemoNets behöver er, fröken Wall. Till vilket pris som helst."

Värdinnan sticker ut huvudet ur förarkabinen och meddelar att de närmar sig MemoNets.

Louise försöker sig på ett leende. Det blir snett. Hon är nervös. Mycket nervös.

Hon tittar ut genom kabinfönstret, ser hur helikoptern sakta sjunker ner mot en brandgul cirkel på en svart landningsplatta.

MemoNets forskningsbas: fem kvadratkilometer omgärdade av höga murar som är preparerade med högspänningsslingor. Forskningsbyggnaden, en vit kupol, är placerad i centrum. Under kupolen, några våningar under mark, utförs arbetet, har rekryteraren berättat. Runt forskningsbyggnaden skjuter bostäderna ut som ekrar ur ett nav. Vita, kvadratiska och glimmande som sockerbitar. I en sådan ska jag bo, tänker hon. Trettio kvadratmeter!

Hon ser inga skuggor. Solen står i zenit.

En svag vibration sveper genom kabinen när helikopterns hjul får markkontakt. Louise reser sig upp, rättar till sin kaki-färgade kjoldress, fingrar på halssmycket och väntar på värdinnans klartecken.

“En sak bör du tänka på när du anlänt”, säger rekryteraren allvarligt. “Med största sannolikhet kommer basens säkerhetschef, Gabriel Berg, att möta upp. Vad du än gör, berätta inte för honom om innehållet i ditt kontrakt. Är det förstått?”

Hon tar ner sin koffert från bagagehyllan och håller den hårt mot bröstet. Hon försöker föreställa sig vad som väntar henne på andra sidan kabindörren, men hennes fantasi erbjuder bara ett vitt brus av nerver.

Värdinnan öppnar.

Louise tar de första stegen nerför trappan till marken, varpå hon stannar, bromsad av en tung, fuktig hetta och en värld som går i vågor. Hon trycker kofferten hårdare mot bröstet, kisar och urskiljer en man och en kvinna och... en kromglänsande hund?

Den heta luften är omöjlig att andas.

Hon tar ett steg till.

Och svimmar.

2

Den gråhåriga mannen med stram mun och hans pälsklädda hustru med välprayat hår döljer inte sitt hat. De skruvar på sig av obehag. De rör inte vid henne över bordet, de har aldrig rört vid henne.

“Du är ond”, väser hennes far plötsligt. “Ond!”

Hon svarar inte. Inget hon säger kan någonsin vara rätt. Hon småler i stället. Ser dem koka inombords.

Hennes mor har gråtit. Givetvis. Hon har ju förlorat pengar och anseende; hon har gjort en felinvestering i sin avkomma. Fadern har missat några variabler i sannolikhetskalkylen över avkommans framtid. “Komplexa system i interaktion är direkt omöjliga att förutsäga med någon säkerhet”, citerar hon ur faderns bok och skrattar. Han blir vit i ansiktet.

Hon spärrar upp ögonen. Drömfragmenten skingras.

Hon ligger i en säng. Hettan är borta. Det är svalt.

En man med märkligt gröna ögon och klädsamt gråsprängda tinningar sitter på fotänden av sängen. Han är klädd i randig skjorta och kakibyxor. Han ler medlidsamt mot henne. Vid hans sida står en japanska i krittstrecksrändiga byxor och vit blus och

fläktar Louise med ett glansigt modemagasin. De presenterar sig som Gabriel Berg, säkerhetschef, och Michiko Nishikawa, projektansvarig.

Så detta är Berg, tänker Louise och låter blicken dröja kvar vid honom, men inte för länge. Sedan ser hon sig omtumlat omkring. Rummet har två fönster och är möblerat med skrivbord, ES-dator, CD-enhet, skrivare, en stol och en fåtölj. Rummet har en minimal kokvrå, och på nattuksbordet till höger om hennes huvud står en videofon. Hon antar att hon befinner sig i en av sockerbitarna.

Nishikawa upphör med fläktandet och hämtar ett glas vatten som hon med underligt anklagande blickar sträcker fram åt Louise. Hon tömmer glaset i giriga klunkar. Vattnets friska kyla ger henne en tillfällig huvudvärk. Med en grimas ställer hon glaset på nattuksbordet.

“Vad hände?” undrar hon.

“Ni behagade svimma”, säger Nishikawa besvärat.

Berg knackar menande på kofferten intill sängen. “Hade du inte landat på den här, hade du slagit dig fördärvad.”

Hennes kinder brinner av rodnad. “Resan har varit lite av en prövning”, erkänner hon. “Värmen blev för mycket för mig. Jag–”

“Ni vänjer er”, avbryter Nishikawa.

Berg klappar Louise uppmuntrande på handen.

“Du är inte ensam om att reagera så. Jag har sett folk falla ihop otaliga gånger.”

“Men hur fick ni in mig hit?”

Nishikawa förklarar att vakterna burit in henne och tillägger att hon befinner sig i sin kontrakterade bostad. Själva forskningsbyggnaden ligger trettio meter från hennes dörr. Värmen behöver hon inte bekymra sig över. Alla byggnader är luftkonditionerade. Genomsnittstemperaturen ligger på 23 grader Celcius.

Berg föreslår skämtsamt att hon kan gå till jobbet tidigt på morgonen och gå hem sent på kvällen. På så sätt undviker hon värmen samtidigt som MemoNets och Mitsushima-koncernen får ut det mesta av henne i arbetstid.

Hon ler. Hon tycker om den gamle mannen med de ljusblå ögonen. Men hon minns rekryterarens varning. Berg ska serveras lögner, inget annat.

Han påpekar att hon kan slå hans nummer, etta-nolla, på videofonen när hon känner sig redo för en rundvandring.

“Jag vill gärna komma igång med arbetet så fort som möjligt”, säger hon. “Jag behöver bara en timme eller så för att ta mig samman.”

Han nickar uppskattande.

“Då ses vi om en timme. Märker du att du behöver mer tid så säger du bara till.”

“Tack. Tack för vänligheten.”

“Det var så lite så”, säger Nishikawa och tittar stressat på sitt armbandsur. “Berg, vi måste gå.”

Han blinkar åt Louise och reser sig upp. Nishikawa öppnar dörren. Något slags djur slinker in i bostaden. Louise sträcker på halsen, stirrar klenetroget på varelsen. Ett förkromat vinthundsskelett, en robot. Hon minns att hon sett den ute på landningsplattan men förkastat den som en hallucination. Nu står den en meter från henne, betraktar henne med glödande ögon och viftar på svansen, som påminner om en grov cykelkedja.

“Var inte rädd”, säger Berg. “Hunden är en gammal vän. Han vill bara hälsa.”

Louise flämtar till.

“Hur... hur har ni fått den så levande? Så hundlik?”

“En genial person har skapat den. Även han en gammal vän.”

Louise bryr sig inte om att fråga vem hans geniala vän är. Hon tror sig veta. I stället säger hon:

“På Max Planck institutet finns en robotspindel. Den rör sig realistiskt, men den saknar ‘spindelkänslan’, om du förstår vad jag menar? Fast den här hunden... Herregud.”

Han nickar.

“Hemligheten ligger i att detta är en hund.” Han ser forskande på henne för att se om hon förstår. Hon ger honom en osäker blick. Om det är som hon tror, är det fantastiskt och skrämmande. Nishikawa är emellertid inte road. Hon schasar ut hunden och säger farväl. Berg sluter upp och viskar åt Louise “Om en timme”, blinkar och stänger dörren.

Louise låter huvudet falla tillbaka mot kudden och håller kvar bilden av hunden för sin inre syn. Den fascinerar henne. Rekryteraren talade sanning när han lovade spjutspetsteknologi. Nu gäller det att leva upp till förväntningarna, tänker hon. Två miljoner D-marks förväntningar. “Entrén hade kunnat vara bättre”, muttrar hon.

3

Efter en tjugominuters vila börjar hon packa upp: enbart lätta kläder, inget märkvärdigt, trots att hon fått ett obegränsat klädkonto att spendera på Singapores flygplats. Hennes necessär är koffertens tyngsta föremål.

Hon tar en snabbdusch i det minimala badrummet och klär sig i en vit t-shirt, tunna linnebyxor och sandaler. Hon betraktar sitt ansikte i badrumsspeglarna, slickar på höger pekfinger och rättar till sina skarpt vinklade ögonbryn. Grå ögon stirrar tillbaka på henne. Allt de sett, tänker hon. Ändå inga spår.

Hon rör vid halssmycket.

“Allt jag kan lära dig, älskade”, viskar Hermann när han ligger tätt intill henne i den obekväma träsängen. “Allt du kan lära oss.” Han smeker hennes nakna kropp. Hon ryser till av vällust. “Vi tar med oss några i gruppen och sticker ut i skogen. Jag ska lära dig hantera vapen. Inte bara batong”, småskrattar han och trycker sin återuppväckta erektion mot hennes lår. “Nej, riktiga vapen. Och du lär oss datorerna och Centralbankens system... Polisen kommer inte att visa oss nåd om vi åker dit. Du vet det, va?”

Det knackar på dörren. Berg är punktlig. Hon provar ett leende mot badrumsspeglarna. Det får duga. Innan hon öppnar sätter hon en stråhatt på huvudet.

“Redo?” undrar Berg.

Hon nickar.

Hunden står vid Bergs sida, viftande på svansen. Hon kliver ut i värmen, som fortfarande är kvävande, och stänger dörren. För första gången ser hon sin bostad utifrån. En sockerbit, skimrande på grund av ett lager solceller som täcker väggar och tak.

Hunden trycker ner nosen i den stenlagda gången och med ett ljud som påminner om en handdammsugare följer den ett doftspår in bland prunkande, gröna buskar.

“Har den luktsinne också?” frågar hon förvånat.

“Oh ja. Han älskar att snusa runt. Vi måste byta filter i hans nos varje vecka.”

Hon skrattar. Berg stämmer in.

När skratten klingat ut väller frågor om hunden upp inom henne, och hon ska just till att ställa dem då grannens dörr öppnar sig. En långbent blondin stiger ut tillsammans med en liten flicka. Blondinen drar ner sina solglasögon till nästippen och låter sina gröna ögon vandra upp och ner för Louises kropp. Hon tycks konstatera att de inte är i riktigt samma klass och trycker leende tillbaka solglasögonen på plats.

Flickan, som verkar vara kring sex eller sju år, skrattar glatt när hon får syn på hunden. Den viftar på svansen och går henne till mötes.

“Nej men så trevligt”, säger Berg överdrivet vänligt. “Fru Haltermeier? Får jag presentera er nya granne, fröken Louise Wall.”

“Dr. Friedrich Haltermeier”, säger rekryteraren. “Låter det bekant?”

Hon nickar.

“Han tillhör Institutet för neuroinformatik i Bochum. Han höll några katastrofala gästföreläsningar på Plankan när jag var där. Han talade sig varm för Energi-Strukturatorerna och hävdade att de skulle ge AI-forskningen en skjuts framåt. Han hade såklart rätt, eftersom ES-datorernas minne och processor är ett och samma på grund av den holografiska datahanteringen. De lämpar sig väl för simuleringar av hjärnans funktionsstrukturer. Så långt höll alla med honom. Men sedan började han ta upp rykten från Asien, rykten som hävdade att man lyckats göra en avläsning av en mänsklig hjärna, att man fått den konverterade neuronstrukturen att fungera. Varje gång han kom in på detta – och det var ofta! – fanns det alltid någon som opponerade sig. Då smädade Haltermeier opponenter så att han eller hon lämnade föreläsningssalen. Samma öde drabbade alla som yttrade sig negativt. Tänk, hans första föreläsning hade 150 åhörare, den sista fem men efter halva bara fyra.”

Rekryteraren småler hemlighetsfullt.

“Tror du att ni kan samarbeta?”

Hon höjer ett ögonbryn.

“Har MemoNets rekryterat Haltermeier?”

Louise skakar hand med fru Haltermeier. “Min dotter Emma. Säg Hej, Emma.”

“Hej”, säger flickan men har bara ögon för hunden. Fru Haltermeier böjer sig fram över sin dotter och slår henne hårt över fingrarna. Emmas blå ögon spärras upp i chock. Hon håller om sina fingrar, underläppen darrar.

“Hur många gånger ska jag behöva säga åt dig? Rör inte robotkräket... Seså. Schas! Schas!”

Med svansen mellan benen drar sig hunden undan. Louise händer är hårda knutar. Hon försöker slappna av, rätar på fingrarna och sätter sig på huk. Hon tittar Emma djupt i ögonen.

“Vad hittar du på här på basen, Emma? Har du något att fördriva tiden med?”

Emmas tårar kommer av sig. Hon tittar misstänksamt på Louise. Sedan nickar hon. Louise sträcker ut handen, vill röra vid flickan, vid det förflutna, men drar genast tillbaka den. Det skulle vara opassande.

Emma ska just säga något då fru Haltermeier lägger handen på hennes huvud, som på en hund eller ett kreatur, och berättar att Emma älskar att vara i VV:n på fritidsavdelningen. Den är fylld av alla möjliga världar och epoker att utforska.

“Synd att datahjälmar luktar så illa”, tillfogar hon och tittar på Berg. “Är det möjligen era oljiga, indiska vakter som använder dem i smyg?”

Berg ler brett.

“Jag har hört andra användare klaga på samma sak, fast de sa att det luktade gammalt hårspray. Men jag menar, det förstår ju vilket barn som helst att man inte ska ha håret fyllt av hårspray när man använder en allmän datahjälm.”

Fru Haltermeier snörper på munnen.

“Jaså?”

Hon fnyser till och drar Emma med sig därifrån. Louise reser sig till stående. Emma vinkar farväl åt henne och dras bryskt in i forskningsbyggnaden.

Berg rycker på axlarna. “Där ser man. Den här basen kryllar av känsliga egon.” Han vänder sig till Louise, väcker henne ur hennes dagdrömmar. “Är du också känslig?” frågar han henne.

“Inte särskilt.”

“Det gläder mig. Ska vi gå vidare?”

“Gärna.”

Och Berg visar henne landningsplattan, de små oaserna med tropiska träd och konstgjorda dammar, de tjugo meter höga murarna, allt hon redan sett från ovan, och slutligen forskningsbyggnadens insida.

Han håller upp de tjocka glasdörrarna åt henne och de går in mot hissarna och ett bås med indiska vakter, vars varma, bruna ögon och vita leenden rimmar illa med de grovkalibriga revolvrarna i deras vapenbälten. Louise betraktar dem med kylig blick.

Berg presenterar henne för dem och säger att de egentligen redan träffats. Samma vakter bar henne från landningsplattan till bostaden. Beskedet får henne att sänka garderna något och besvara deras leenden.

Berg pekar: vänster korridor leder till fritidsavdelningen, där fru Haltermeier med dotter sannolikt håller till; höger korridor leder till de projektansvarigas rum; hissen leder ner till forskningsenheterna.

“Du ska hålla till på minusnivå två.”

“Ska vi inte åka dit ner?” undrar hon när Berg börjar leda henne mot utgången.

“Nej, vi väntar till i morgon bitti. Du kan behöva vila dig innan du träffar dr. Haltermeier.”

“Är det så illa?”

Berg ler och rycker på axlarna och leder henne ut ur byggnaden och ut i värmen. Hon drar halmhatten längre ner över huvudet.

Halvvägs till bostaden passerar de en av de små, gröna oaserna. Konstbevattnade träd och buskar med gigantiska gröna blad och färgsprakande blommor, som frodas i hettan.

Plötsligt skjuter hunden ut som en silverkula ur det gröna. Den jagar en citrongul fjäril som är stor som en manshand. Hundens klor slår gnistor i stenläggningen när den tar fart och försvinner in mellan några bostäder.

“Vad sysslade du med på Max Planck institutet?” undrar Berg och bryter tystnaden. Något i hans röst får henne att vara på sin vakt.

“Mitt ämne var Spontan intuition i komplexa programstrukturer. En gren av forskningen kring AI. Mycket studier i neurologi och neuroanalogier – men med ganska magera resultat i slutändan. Det är därför jag är här.”

“Aha”, säger Berg och tystnar. Han verkar inte helt nöjd med svaret. Anar han något? frågar hon sig.

De stannar utanför hennes bostad. Berg håller händerna i byxfickorna och kisar. “Nishikawa har varit så förtegen när det gäller dig”, säger han. “Det gör mig såklart extra nyfiken.”

Louise ler, rycker på axlarna och fingrarna trevar upp mot halsmycket. Berg får syn på det och utbrister:

“Det var som fan! Sådana fanns när jag var liten. Man kan skruva loss kulan och gömma saker inne i hylsan, eller hur?”

“Se här”, säger Hermann och visar sina smilgropar när han håller upp den tunna kedjan med patronen. “Ditt första skott, förgyllt. Det ska bringa tur.”

Hon är rörd. Ingen har någonsin ansträngt sig för att ge henne något unikt. Han får henne att känna sig speciell, även om gåvan inte ingår i romantikens vanliga arsenal. Men hon kommer inte på något bra att säga, mer än att hon listat ut lösenordet för att komma in i Centraldatorn.

Hermann skrattar förtjust.

“Vår grupp kommer att gå till historien!”

Hon nickar. “Jag fick den av en mycket nära vän.” Hon torkar snabbt bort några svett droppar från överläppen och försöker le självsäkert. Hon märker för första gången att Berg har polisögon, den glödande blicken som är tänkt att bränna dåliga samveten och få bekännelser att bryta ut. Rekryteraren har varnat henne. Nu vet hon också varför. Berg sa något om att den som skapat hunden är eller har varit en nära vän. Om hundens skapare är densamme som Aionprogrammets – vilket verkar rimligt – så förstår hon bättre rekryterarens varning. Berg är en fiende.

“Hur kom du in på Max Planck institutet? Jag menar, hur fick du intresset?”

“Min far är fysiker... Han ansåg att akademiska resultat är allt. Min mor delade hans uppfattning.”

“Ah, så det ligger i familjen. Det var de som fick in dig på banan.”

“De tycker att intelligens är människans enda värdefulla egenskap, något man inte kan få för mycket av. Ungefär som pengar.”

“Jaså? Det kan väl ifrågasättas...”

“I vilket fall delar jag inte deras uppfattning. Alltför hög intelligens kan begränsa livet på så många sätt. Varför betona något som redan finns? Varför inte utveckla de andra egenskaperna och försöka nå en slags harmoni? För ett barn–”

Hon tystnar. Illskan i hennes röst väcker henne till sans. Hon serverar honom inga lögnar nu. Vem vet vad jag hasplar ur mig härnäst, tänker hon.

“Jag förstår”, säger Berg mjukt. Hon vågar inte titta på honom, och hon tänker att hon skulle kunna berätta allt för Berg och vara säker på att han skulle förstå. Hon känner det instinktivt. Desto större anledning att hålla tyst.

“Ursäkta min nyfikenhet”, fortsätter han. “En yrkesskada. Jag ska inte uppehålla dig längre. Du behöver vila efter dagens strapatser.”

Hon håller med, trots att hon inte känner sig särskilt trött.

“Jag hämtar dig klockan åtta i morgon bitti och visar dig till labbet. Går det bra?”

Hon ler mot honom.

“Det går bra. Mycket snällt av dig.”

“Ingår i servicen.”

De tar farväl.

Hon stänger om sig men låser inte dörren. Hon känner sig omtumlad men ändå klar i huvudet. Hon slänger hatten på skrivbordet och lägger sig ovanpå sängen för att fundera och smälta intrycken.

Hon somnar genast.

4

Dagen därpå kommer Berg och hämtar henne som avtalat. Hon känner sig utsövd och i balans. Den mjuka morgonsolen är som en smekning.

De passerar vakterna och kliver in i hissen. På väg ner till minusnivå två berättar Berg att han ska ha semester. Från och med i morgon kväll ska han roa sig i Singapore. Louise känner en oändlig lättnad. “Det var länge sedan sist”, anförtror han henne. “Och eftersom Nishikawa bjuder, så får man passa på.”

När hissen stannat stiger de ur, och Berg guidar henne genom ett labyrintiskt korridorsystem. Under tiden förklarar han att maten serveras inne på labbet av särskild personal. Någon matsal finns inte. Umgänget mellan forskarna är minimerat av säkerhetsskäl. “Reglerna säger att man ska hålla sig till sin enhet – i ditt fall enbart dr. Haltermeier, beklagligt nog. Antagligen en allmän strategi för att vistelsen inte ska bli alltför behaglig. Man ska vilja härifrån. Med andra ord verkligen anstränga sig för att fullgöra kontraktet.” Han ger henne en beklagande blick.

“Jag är inte särskilt social”, erkänner hon. “Det gör mig inget.”

De stannar utanför en slussdörr med en svart handavläsare intill. Berg tar upp ett plastkort, drar det genom skåran längs avläsaren och ber Louise trycka handflatan mot det svarta glaset. Hon gör som han säger, varpå han drar kortet genom skåran ännu en gång. Slussens låskolvar smäller till, och de två dörrarna är öppna. Hon är nu inlagd i systemet, berättar han. Hon kan komma och gå som hon vill.

Berg håller upp dörrarna varpå hon träder in i labbet. Tio sekunder efter att dörrarna gått igen smäller låskolvorna till igen. Hon försöker ignorera obehaget av att vara inlåst.

Labbet är ljust och luktar bränt kaffe. Två stora skrivbord är sammanfogade i labbets hjärta, och på vardera bordet står en modern ES-dator med CD-enhet. I labbets bortre vänstra hörn har man placerat en betydligt större ES-dator av äldre modell. Och intill

står en lång och smal man, iklädd datahjälm och ofräsch träningsoverall, och dirigerar en osynlig orkester. Dr. Friedrich Haltermeier, förmodar hon.

Berg pekar ut hennes skrivbord. En övertydlig gest eftersom det andra är belamrat med papper och tre kaffemuggar och en termos. Merparten av papperen har dessutom en eller flera kafferingar som ett schabbighetens sigill.

Ur den nedersta och största lådan i hennes skrivbord lyfter Berg upp en datahjälm och en aluminiumpärm med beteckningen AION instansad på framsidan. Han placerar hjälmen och AION-pärmen på bordet framför henne. Hon sätter sig till rätta i den bekväma arbetsstolen. Han knackar med pekfingret på pärmen. "Detta är Aion-manualen", viskar han för att inte störa Haltermeier. "Tolvhundra sidor tredimensionell kod. Dr. Haltermeier är ansvarig för de två sista avsnitten. Han har kartlagt delar av programmet som inte varit tillgängliga tidigare." Berg tystnar och sneglar mot den äldre ES-datorn. Han skakar fundersamt på huvudet och tillägger: "Haltermeier gör ett bra jobb, säger Nishikawa, men styrelsen anser att det inte går fort nog. Det är därför du är här, antar jag."

Rekryteraren överräcker kontraktet med hennes underskrift till sina två kostymklädda medhjälpare. De bevittnar med raspande reservoarpennor. Rekryteraren ler mot henne.

"Du är härmed formellt knuten till MemoNets. Allt jag berättar nu är strängt konfidentiellt. Förstår du?"

Hon nickar.

"Har du hört talas om Joakim Bander?"

Hon skakar på huvudet.

"Det är det, tacksamt nog, få som har... Idén om att avläsa en mänsklig hjärna och konvertera den till tredimensionell programkod, idén du nämnde tidigare, den är förverkligad. Joakim Bander är skaparen av avläsaren och programmet som gör det möjligt."

Hon skrattar till. Absurt!

Men rekryteraren är gravallvarlig. "MemoNets teknologi är mycket långt framskriden."

"Ja, det må jag säga."

Rekryteraren tar ett djupt andetag, som för att stålsätta sig mot hennes skepticism.

"Jag har fått instruktioner att förklara det såhär: En mänsklig neuronstruktur avläses och konverteras till Aionprogrammet. Där upprätthålls strukturen med hjälp av värddprogram som ger den en sensorisk och kvasimotorisk apparatur. Strukturen får alltså leva i något som för oss är en virtuell värld, men som för strukturen, eller mentalmönstret, är betydligt mer reell."

"En virtuell värld som kan upprätthålla semiartificiella intelligenser?"

Rekryteraren ser frågande på henne och stönar uppgivet. Han förstår inte, tänker hon. MemoNets papegoja! "Den här Bander, var håller han hus?"

"Död. Han är död sedan länge."

"Om det du säger är sant var han ett stort geni och hans död en förlust för mänskligheten." Men då går det upp för henne: "Eller han lät avläsa sig själv?"

Rekryteraren nickar, rättar till sina glasögon.

"Han fortsatte sitt arbete från andra sidan, så att säga."

"Vad ska ni egentligen med mig till?"

"Aionprogrammet har gjorts otillgängligt. Man kommer inte in i det, man kan inte kopiera det. MemoNets har alltså en fullt utvecklad teknologi som de inte kan få ut

som produkt, och de behöver kapitalet. Mang-koncernen rustar sig för nästa sammanstötning.”

“Hur har det blivit otillgängligt? Systemfel?”

Rekryteraren rycker på axlarna: “Man tror att ett defekt mentalmönster lagt sig i vägen.”

“Ett defekt mentalmönster?”

Hon bläddrar i AION-manualen. Programmets komplexitet är slående. Lockande. Abstrakta koder som i samspel med hårdvaran blir något annat, något på gränsen till levande...

“Är det här min ‘partner’?” undrar en hes stämma misstroget.

Berg presenterar dem för varandra. Louise skakar Haltermeiers hand, betraktar det bleka, orakade ansiktets mörka ögonpåsar och kaffegula tänder. Lika oblygt som sin fru låter Haltermeier ögonen vandra över hennes kropp.

“Inget intresse av mode, ser jag. Vill du ha några välbehövliga tips kan du tala med min fru. Hon har tio årgångar av Vogue på CD-rom. Och inte nog med det: hon rekonstruerar skapelserna hos en skräddare i Singapore. Du kan nog få några av hennes avlagda. Du verkar ha samma längd.”

Louise ler kallt mot honom. Han driver med henne, försöker reducera henne till vamp. Han vänder sig till Berg: “Eftersom ni ändå kände er tvungna att pracka på mig en ‘partner’, så kunde ni väl ha valt någon som inte ser ut som någon funktionär från gamla kommunist-Kina. Jag–”

“Det räcker nu”, avbryter Berg behärskat. “Louise är inte här för att mannekänga. Hon har ett kontrakt att uppfylla, precis som du.”

“Aaah”, säger Haltermeier och skrattar till. “Riddar Berg kommer till undsättning, drar sin lans för en ungmö i fara. Ack, ja.”

Hon ser hur Berg knyter händerna bakom ryggen och hur hans ansiktsfärg går mot rött under solbrännan. “Ibland så...”, börjar han med ett otäckt leende, men Haltermeier riktar sig till Louise igen: “Louise Wall? Varifrån kommer du?”

“Frankfurt. Max Planck institutet.”

“Aaah, Plankan! Jag höll några synnerligen uppskattade föreläsningar där för en sex-sju år sedan. De kunde inte få nog av mig. Men du är väl för ung för att ha ingått i åhörarskaran?”

“Kanske det.”

Hon ler fortfarande kallt mot honom. Hans ironiska leende smälter sakta bort.

“Vi förväntar oss att du hjälper Louise när hon behöver det. Samarbete kallar vi fenomenet. Förstår du?”

“Visst.” Haltermeier nickar, går bort till sitt skrivbord och tar en klunk kallt kaffe ur sin mugg, grimaserar och drar datahjälmens över huvudet. Han återupptar dirigerandet.

Berg suckar.

“Ingen fara”, säger Louise. “Det löser sig nog.”

“Inte mycket att göra åt, är jag rädd. Jag kanske ska ställa in min semester och stanna som medlare.”

“Nej, för tusan!”

Han ser förvånat på henne.

“Det behövs inte”, säger hon lugnare. “Ta din semester med gott samvete. Jag klarar mig.”

“Som du vill.”

På väg ut i slussen stannar han upp. "Glöm nu inte att rapportera till Nishikawa inom en vecka. Annars faller hon in i sin lady Macbeth imitation, och tro mig, då vill man inte vara i närheten."

"Trevlig semester", önskar hon och vinkar, varpå Berg försvinner ut.

Louise är ensam i labbet med Haltermeier. Hon sitter vid sitt bord och sneglar på honom. Innerst inne gläder det henne att han är osympatisk. Det underlättar, om hon skulle tvingas göra något drastiskt.

Hon drar med handflatan över ES-datorns tangentbord.

Hermann står bakom henne och lägger händerna på hennes axlar. Han är spänd. Resten av gruppen sitter som stenstoder. Den enda ljuskällan i den enkla enrummaren med mörkläggningsgardiner är hennes datorskärm.

Hon trycker på returtangenten.

Centralbankens logotyp, en pyramid av guldtackor, uppfyller ena sekunden skärmen. Nästa är den borta. Upplöst i digitalt kaos.

"Maktens murar rämna", viskar Hermann andäktigt.

Hon rycker på axlarna och placerar sina händer ovanpå Hermanns och säger lugnt: "Älskling, vi måste härifrån, och det snabbt."

ES-datorn är påslagen. Hon drar datahjulmen över huvudet. I menyn över det tomma, blå intet ser hon WALL och AION. WALL är vägen in i ES-datorn på hennes bord, AION vägen in i den gamla ES-datorn och Aionprogrammet, där Haltermeier troligen befinner sig tillsammans med det defekta mentalmönstret.

Hon pekar på AION.

Och befinner sig inuti en stor och muromgärdad trädgård. Alldeles i mitten ligger en exklusiv villa. Himlen ovanför är blå med utströdda vita moln, som sakta glider fram uppe i de högre luftlagren. Hon har aldrig sett en sådan upplösning förut.

"Pst", säger någon till höger om henne. Hon riktar blicken dit och får se Albert Einstein plira mot henne med sömniga ögon. Hans vita hår trotsar tyngdlagen, liksom de papper som svävar i höjd med hans ögon. Papperna tycks han ha lyft ut ur en lucka i trädgårdsmuren. Hon kan urskilja högvis av samma vara i det öppna utrymmet.

"Kan du vara god och anta en persona?" kvider Einstein. "Att stirra på en grå silhuett är deprimerande, även om man kan ana en fin figur."

Hon känner för att vara till lags och går upp i menyn och väljer ett namn som verkar bekant. Marilyn Monroe.

"Åh, herregud", suckar Einstein vid åsynen av henne. "Det var väl ändå till att ta i." Han skakar på huvudet men försjunkar sedan i en närsynt granskning av programnoterna. Hon glider upp jämsides med honom. Hon ser att han kopierar över dokumenten till sin dator. Hon förstår varför styrelsen är missnöjd med honom.

"Så nu är man på mentalmönstrens territorium", säger hon.

"Visst."

En surmulen tystnad följer.

"Får man fråga varför du kopierar noterna?"

"Nej. Bry du dig inte om det."

"Det verkar bara vara lite slöseri med tid."

Einstein slutar läsa och vänder blicken mot henne. Personans ögon är kalla och intetsägande, de följer inte Haltermeiers eventuella känslouttryck. Men hans händer avslöjar honom. Han fumlar. Hon har hittat en öm punkt.

“Jag vet vad jag gör”, säger han lite mer ödmjukt. “Varje liten ledtråd jag spårar upp är betydelsefull. Varje upptäckt leder mig närmare ett sätt att öppna en kommunikationslänk.”

“En kommunikationslänk?”

“Ja. Varför är det så underligt? Kan jag öppna en länk till Joakim Bander är jag säker på att jag kan tala honom till rätta, få honom att återuppta sitt arbete.”

“Är det Bander själv som är defekt?” frågar hon förbryllat.

“Vad? Vad är han, sa du?”

“Defekt.”

Haltermeier suckar och skakar på huvudet och muttrar att Bander minsann inte är den som är defekt i det här sällskapet.

“Han fungerar alltså som han ska?” fortsätter hon. “Men det är ändå Bander som är problemet?”

“Givetvis. Varför skulle jag annars behöva övertala honom?”

“Ingen har informerat mig om saken.”

“Nu vet du. Kan du låta mig vara i fred nu?”

“Du ska prata med honom, säger du. Du verkar säker på din diplomatiska talang.”

“Vad ska det betyda? Vad är det du insinuerar?”

Han är på defensiven, konstaterar hon och undrar vad det är hon sagt som fått honom dithän. Hans överlägsna ton är som bortblåst.

“Det var bara ett konstaterande.”

“Jaha. Bara ett konstaterande? Om du vill kan jag också konstatera något.”

“Jaså?” Hans irritation roar henne.

“Jo. Till en början kan jag konstatera att jag är insatt i Aionprogrammet. Jag har studerat manualen i snart ett år. Du, däremot, är inte insatt i det – eller hur? Nej, tänkte väl det. Och efter att ha konstaterat så mycket på en gång tycker jag att du kan lämna mig i fred och låta mig arbeta. Med andra ord: Stick härifrån!”

Hon skrattar förargligt och tillägger: “Diplomatikåren har förlorat en stor talang i dig, Haltermeier.”

Han fnysar till, varpå hon pekar på villan och glider dit längs den stenlagda, s-formade gången. Hon stannar framför dörren. Den vill inte öppna sig. Hon glider runt villan i hopp om att kunna titta in genom något fönster, men deras insida är täckt av en ogenomskinlig, mjölkvit hinna. Enligt rekryteraren ska villan innehålla hundratals dörrar och bakom varje dörr döljer sig en väldesignad värld som Aionprogrammet aldrig upphör med att utvidga. Tjugo års arbete, vars frukter inte går att skörda. Hon frågar sig varför Bander barrikaderat sig i villan. Att döma av Haltermeier rör det sig inte om något systemfel, vilket rekryteraren ville att hon skulle tro. Men henne spelar det ingen roll. Hon har ett uppdrag att utföra.

Trädgården och villan fungerar som ett förrum, konstaterar hon och pekar därefter på WALL i menyn så att hon kopplas över i ES-datorn på bordet. Den innehåller en rekonstruktion av förrummet, en rekonstruktion som saknar den fantastiska upplösningen. Den är kantig och primitiv. Missnöjt drar hon av sig hjälmen. Dags att börja arbeta.

Hon öppnar manualen.

5

På kvällen samma dag sitter hon framför bostadens ES-dator, där samma förenklade förrum finns tillgängligt. Men trots dess synliga brister är det delar av Aionprogrammet och de fungerar enligt programmets principer. Det räcker för henne.

Hon öppnar halskedjans lås och tar av sig smycket och skruvar loss kulan. Försiktigt knackar hon hylsan mot bordsskivan och sex små tabletter rullar ut. Hon bromsar dem med vänster hand.

“Jag vet vad du behöver för att göra ett snabbt jobb”, säger rekryteraren. “Du kan få hur mycket amfetamin du behöver, förutsatt att du kan hantera det.”

Hon lägger en av tabletterna på tungan och dricker ett glas vatten som stått redo på bordet. De återstående fem tabletterna petar hon tillbaka i hylsan och skruvar på kulan. Svettdroppar kilar ner för hennes rygg, trots rummets svalka. Hon vet att snabbheten hon vinner kräver sin tribut. Men hon har inget val.

Efter en stund börjar programfunktionerna hon sett i manualen anta mönster och vrida sig som rader av DNA strukturer i en vild ormdans. Hon vandrar genom tredimensionella koder och ser nya mönster födas medan hennes fingrar frenetiskt slår mot tangenterna och översätter vandrigen och de nyfödda mönstren till något användbart. Nishikawa ska inte bli besviken.

Ett skratt klingar till utanför hennes bostad.

Skrattet trasar sönder hennes koncentration. Med en svordom reser hon sig från stolen och närmar sig försiktigt ett av fönstren.

I det bleknande skymningsljuset ser hon Haltermeier leka tafatt med Emma. Flickan skrattar så att hon blir hes när Haltermeiers långa fingrar kittlar henne i sidorna och när han kärleksfullt och retsamt river hennes kinder med skäggstubben. Hans gula leende är brett och varmt.

Louise backar undan från fönstret. Skrattet och glädjen försvinner in i bostaden intill och tystas av en dörr som slår igen.

Hon försöker svälja undan något som känns som glödande kol. Det gör ont, men hon lyckas.

Hon återvänder till arbetet.

6

Den första riktiga arbetsdagen i labbet går till ända under tystnad. Haltermeier ignorerar henne. Det stör henne inte. Tvärtom får hon den arbetsro hon så väl behöver. Och i bostaden på kvällen och under natten arbetar hon vidare med den tunna och snabba amfetaminpulsens i öronen.

Andra dagen noterar hon hans gedigna kaffekonsumtion. Labbet luktar alltid bränt kaffe och är fyllt av bruna ringar och slumpmässigt utspridda kaffefläckar, likt bruna rorschachtester i miniatyr. Haltermeier förbrukar en termos på förmiddagen och en på eftermiddagen. Dessutom gestikulerar han gärna med koppen när han ska dirigera serveringspersonalen som kommer med maten, varpå nya ringar och fläckar uppstår i omgivningen. Framåt sena eftermiddagen mullrar hans mage värre än ventilationsfläktarna.

Hon märker också att han börjat visa tecken på frustration. Hon känner att han gärna skulle vilja att hon bad om hjälp, vilket hon inte gör. Hon vet att han skulle neka eller rent av lura henne. Den tillfredsställelsen vill hon inte bjuda på. Hon möter tystnad med tystnad medan hon fördjupar sig i Aionprogrammet.

Den tredje dagen ändrar han strategi. Utan att visa minsta hänsyn börjar han tänka högt; varje ny tanke, varje infall blir en lång monolog. Till en början lyckas han rubba hennes koncentration, och när hon ger honom sina mest mördande blickar tittar han oberört och oförstående på henne... och fortsätter. Men hon vänjer sig snabbt.

Hon vet att han snorkar i hennes anteckningar som hon har liggande på skrivbordet. Eftersom hon alltid är den som går hem först har Haltermeier passat på. En brun ring, hans sigill, sitter skvallrande på ett av hennes papper. Men hon kommenterar det inte. Han kan inte få ut något vettigt ur dem. Framförallt inget om det hon skapar ensam i sin bostad, natt efter natt.

På vägen hem försöker hon undvika att stöta ihop med några andra forskare eller anställda. Det är inte svårt. Få verkar röra sig ute på basens område, och de som gör det går försjunkna i tankar, som mediterande munkar, och reagerar inte för passerande medmänniskor.

Hon börjar förstå vad ett mentalmönster är, vad Aionprogrammet kan åstadkomma och vidden av Banders geni. Aionprogrammet är mer komplicerat än en människohjärna, mentalmönstren något mindre komplicerade. Hon inser att avläsaren, konverteringsprocessen, utesluter delar av den totala neuronstrukturen, men inga av betydelse.

Det slår henne att man kan se Aionprogrammet som en gigantisk artificiell intelligens, som tänker och håller tankar i form av mentalmönster vid liv. Tankar som i sig kan agera självständigt och utifrån egna erfarenheter. En slags genomtänkt artificiell schizofreni, konstaterar hon och får en hissnande känsla i magen.

Men hennes insikter förändrar inget. Banders mentalmönster blockerar vägen in. Han har gjort sig till Gud eller åtminstone Sankte Per i Aionprogrammet. Och hon har börjat få så mycket på fötterna att hon snart kan sparka in dörren till himmelriket.

Den fjärde dagen i labbet fortsätter Haltemeier att bete sig. Han ställer sig bakom henne när hon kör en programslinga på skärmen. Han smackar missnöjt. "Det där hade jag inte kört om jag var du. Slöseri med tid." Eller: "Det där förstår du nog inte konsekvenserna av, lilla vän."

Men hon bara skrattar åt honom, vilket gör honom märkbart irriterad.

Eftersom han gör allt för att fylla tystnaden med något störande, brister han ut i filosofiska resonemang, halvt om halvt riktade till henne: "Begrunda detta! Vad betyder ett mentalmönsters existens? En vilja i tredimensionell programkod, ett medvetande som är både mänskligt och omänskligt? Ska vi se det som en ny art? Ett steg i evolutionen? Varför inte? Denna livsform, fri från organ, blod och syrebehov, är ju den enda som kan överleva i vår alltmer förgiftade miljö."

"Sa inte Albert Moravec något liknande för länge sedan?" säger Louise avfärdande.

"Hah!" utstöter Haltemeier och håller i sig en kopp kaffe under en halvtimmes tystnad. Sedan börjar han igen: "Tänk, alla dessa mentalmönster har evigt liv. De kan fortsätta sitt tankearbete hur länge som helst. De kan nå en idémessig perfektion vars like vi aldrig sett!"

"Och efter si sådär ett- eller tvåhundra år kommer de att uppleva en tristess vars like vi varelser av kött aldrig sett."

"Vad? Vad sa du?"

Han bjuder på ännu en halvtimmes tystnad. När han tar till orda igen, lyckas han verkligen rubba hennes koncentration.

"Louise Wall. Hm... Underligt. Jag kan inte smälta det. Varför är du så bekant? Vi har aldrig träffats, ändå är det något med ditt namn, ditt utseende..."

Hon rycker på axlarna och drar sakta bort fingrarna från tangentbordet för att han inte ska se att hon skakar. Amfetaminet har börjat slita ner hennes nerver. "Plankan?" försöker hon.

"Kanske det. Var du där under den tiden? Ett slags underbarn i så fall. Du kan ha varit högst sexton år då."

Femton, tänker hon. Femton och ett halvt. Hon förblir tyst, låtsas begrunda något. Haltemeier stirrar på henne och dricker mer kaffe.

Hon går hem tidigt.

I nattmörkret sitter hon framför sin ES-dator och granskar strukturen i det program hon skapat och döpt till Mullvaden. Hennes puls slår inte, den hamrar och dånar. Hon saknar aptit och plågas av svåra magsmärter; hon har gått ner fem kilo på fyra dagar; hon drömmer mardrömmar. Amfetaminets tribut.

Klockan två denna natt går hon igenom Mullvaden steg för steg. Hon är nära målet. Enbart några få detaljer ska kontrolleras under morgondagen, sedan ska Bander möta Mullvaden.

7

Följande dag, den femte, avbryter Louise Haltermeier mitt i en oändlig mening om livets mening. Hon frågar varför mentalmönstret egentligen lagt sig i vägen. "Jag förstår att det är en slags viljeakt."

"Bander", suckar Haltermeier. "Han heter Joakim Bander. Du verkar ha svårt för att acceptera faktum. Han--"

"Låt gå, för helvete!" fräser hon, försvagad av magont och huvudvärk. "Bander. Varför har Bander stängt om sig?"

Haltermeier ser undrande på henne men lutar sig sedan tillbaka i sin stol, tar en klunk ur muggen och begrundar frågan.

"Hört talas om maktkampen mellan Mang- och Mitsushimakoncernen?"

Hon nickar.

Haltermeier tar ännu en klunk kaffe. Magen mullrar till i protest.

"Mitsushima var tvungna att freda sig mot ett övertag. Mang är ju snart mäktigast i Asien och det kinesiska folkets förverkligade dröm om kapitalismen. För att komma undan började MemoNets, på order av Mitsushimas ledning, att sälja ut delar av sin teknologi. Bland annat Banders avläsare, en modifierad molekylpositionsavläsare... "

"Så? Affärer är krig. Det är ju inget nytt."

Haltermeier suckar och skakar på huvudet.

"Styrelsen sålde teknologin till Wotanbolagen. Europas förenade vapenproducenter. De modifierade i sin tur teknologin, vände på processen och ökade styrkan."

Han säger inte mer utan inväntar insikten. Han behöver inte vänta länge.

"Minnesimplantat", suckar hon. "De gjorde det möjligt att manipulera hjärnans neuronstrukturer."

"Precis", säger han med ett bistert leende. "Trots att teknologin inte fungerar tillfredställande blev den ändå en storsäljare i Ryssland och Stor-Serbien och Sydamerika. Och när Bander fick höra talas om sin skapelses förvandling tystnade han."

"Jag förstår. Han känner sig som neurologins Oppenheimer."

Haltermeier ger henne en missnöjd blick. Han uppskattar inte jämförelsen. Hon frågar om inte fler avläsningar har gjorts.

"Givetvis har man bekräftat teknologins funktion, bara ett fåtal gånger, men visst: där finns fler mentalmönster där inne än Bander. Men de har gått in i någon av världarna och försvunnit. De berörs inte av Banders blockad, mer än att de inte kan komma i kontakt med oss. Och varför skulle de vilja det? De har nya världar att utforska och bygga vidare på."

Louise ser skarpt på Haltermeier, som frågande höjer ögonbrynen medan han håller muggen i händerna.

"Vad är det?" undrar han oroligt, som om han anar att hon är på väg att säga något obehagligt.

"Du beundrar Bander. Faktum är att du är på hans sida."

"Ja. Det kan väl hända. Vad vill du ha sagt med det?"

"Du har förtigit en väg in – eller hur?"

Haltermeiers haka faller till bröstet. Ännu en kaffefläck uppstår på hans träningsoverallsjacka.

“För... förtigt?”

“Du är så mån om att fjäska för mentalmönstret att du bryter mot ditt kontrakt.”

Haltermeiers öron blir röda. Hon skrattar rätt åt hans förlägenhet. Hon fortsätter:

“Första gången jag var inne i Aionprogrammet sa en viss Einstein att han letade efter ledtrådar för att kunna upprätta en komlänk till mentalmönstret och övertala det att återuppta arbetet.”

“Inte det. Honom. För guds skull. Honom... Så vadå?”

“Vadå? Jo, den komlänken finns redan.”

Haltermeier störtar upp, muggen faller ur hans händer och slås sönder mot golvet.

“Vem är du?” väser han. “Hur kan du ha hunnit—”

“I manualens två sista avsnitt kan man, om man verkligen tittar efter, se spåren efter något gömt. Tittar man riktigt noga ser man också vad det är. Därför har du betett dig odrägligt. Du har försökt få mig att lämna labbet, verkligen ansträngt dig för att få mig att hålla mig härifrån.”

“Jag håller på att övertala honom. Jag—”

“Du bryter mot ditt kontrakt. Nishikawa kan tänkas slänga ut dig. Hon och styrelsen har misstänkt något. Varför skulle de annars behöva mig?”

“Det finns inga vägar in utan att skada honom, och det har jag svårt för att tro att styrelsen vill.”

Hon säger inget. Hon ser hur han skälver, hur han försöker komma underfund med den nya situationen. Han plockar upp skärvorna från golvet, slänger dem i papperskorgen. Till slut blir det för mycket för honom. Blossande röd lämnar han labbet.

Hon gömmer ansiktet i händerna. En avgrundsdjup trötthet ger sig till känna. Hon bestämmer sig för att kontakta Nishikawa.

8

“Jag tror jag har honom”, säger Louise till Nishikawa morgonen därpå.

De sitter i Nishikawas rum. Ett stort skrivbord i svart sten skiljer dem åt. Den vidsträckta, svarta bordsskivan krymper Nishikawas finlemmade kropp och får henne att likna en slags älva.

“Tror?” Nishikawas mörka ögon glittrar.

Louise rycker på axlarna.

“Man kan aldrig veta säkert med komplexa system. Åttio procents sannolikhet låter kanske bättre?”

Nishikawa småler.

“Det låter åtminstone mer än tror.”

Louise visar upp CD-skivan hon utformat i sin CD-enhet. Hon ser sina grå ögon speglas i den inplastade metallen; hon ryggar nästan tillbaka för knappålsupillerna och det bleka ansiktet.

“Jag var rädd för att du skulle göra oss besvikna”, erkänner Nishikawa. “När jag såg dig falla ihop på landningsplattan var min första tanke att vi köpt loss ett vrak. Jag hade fel.”

Louise lägger skivan framför sig på bordet.

“Jag är inte van vid värme och öppen rymd. Anstalten i Köln är kall och sluten.”

Nishikawa nickar införstått och kastar lystna blickar på CD-skivan.

“Får vi kopiera?”

“Nej. Den här ska bara användas en gång.”

“Som du vill”, suckar Nishikawa. “Jag har något åt dig.”

Ur en hurts tar hon fram ett tjockt, vitt papper som är stort som ett vykort. Hon lägger det på den svarta bordsskivan och blåser det fram till Louise, som fångar upp det innan det trillar över kanten. Ett registreringskort för kontoinnehav i The National Bank of Singapore. Hennes namn och persondata är ifyllda, liksom summan på kontot: två miljoner D-mark.

Louise stoppar det i bröstfickan. “När ska jag köra programmet?”

“I natt.”

“Och Berg? Är han på semester?”

“Han sitter i baren på Raffles och sveper Singapore-slings och berättar om sina stordåd som säkerhetschef.”

“Bra”, säger Louise lättat. “Och om Haltermeier fattar misstankar?”

Nishikawas tunna, svarta ögonbryn drar ihop sig.

“Hurså? Har han gett sken av det?”

“Jag råkade skaka om honom igår. Tog i lite för hårt, tror jag.”

“Nå. Ingenting får hindra dig. Se här.”

Hon tar upp en svart ask ur hurtsen och skjuter fram den till Louise. “Öppna den.”

Louise lyfter på askens lock. På en bädd av röd sammet ligger en trubbnosig men robust revolver. Miroku 357 magnum står ingraverat på pipan. Hon stirrar klenetroget på vapnet, sedan på Nishikawa.

“Är det styrelsens önskan?”

“Du vet ju hur man hanterar vapen. Den är laddad.”

“Men...”

“Allt styrelsen vill är att få bort Bander. Till vilket pris som helst. Om vi inte varit beredda att ta stora risker hade vi inte tagit hit dig.” Nishikawas ögon glöder av upphetsning. “Basen är slut. Malaysias islamska myndigheter har ingen insyn. Och det blir inte svårt för oss att göra oss av med en kropp.”

“Men hans familj...”

“De är inte ditt bekymmer. Gör vad du ska om Haltermeier försöker hindra dig och lämna basen rik och fri. Misslyckas du skickas du tillbaka till cellen du kom ifrån. Så enkelt är det.”

Iskylan i Nishikawas tunna, kvinnliga röst får henne att rysa.
"Lycka till", säger Nishikawa och gör en gest mot dörren.

9

Solen verkar ovanligt påträngande och skarp när hon lämnat Nishikawas rum och forskningsbyggnaden. Hon önskar att hon haft med sig sin hatt. Asken hon bär under armen känns tung och vass. Risken att hon skulle tvingas göra något drastiskt för att genomföra uppdraget har hon varit medveten om från början. Men att det skulle föreslås så lättvindigt och kallt har skakat henne. I sin spända, överansträngda fantasi ser hon mardrömsbilder: skottlossning, blod och död. Allt hon velat lämna bakom sig.

Hon håller asken så hårt att det gör ont.

I skuggan av en samling träd ser hon Emma leka med hunden. Emma håller sina små händer högt över hundens huvud för att få den att hoppa, och varje gång nosen nuddar hennes handflator brister hon ut i ett hejdlöst fnitter.

När hon får syn på Louise blir hon som fastfusen och slår blicken skamset i marken. Louise låter blicken svepa över omgivningen. Varken herr eller fru Haltermeier är inom synhåll. Hon går fram till Emma.

"Hej."

"Hej", säger Emma och tittar under lugg.

Hunden piper till som en elektrisk leksak, tydligt besviken över att leken tagit slut. Louise klappar den på huvudet. Metallen är varm, nästan het, men inte obehaglig att röra vid.

"Ni verkar vara kompisar, du och hunden."

Emma nickar och säger ängsligt: "Snälla, säg inget till mamma om att jag leker med honom. Hon blir så arg."

"Jag lovar... Var är din mamma och pappa?"

"Mamma shoppar i Kuala Lumpur. Pappa sitter i huset och stirrar på skärmen."

"Är han inte i labbet?"

"Nej. Och han är sur över något. Han vill inte leka med mig. Han läser Vogue."
Vogue? frågar hon sig.

"Han brukar väl leka med dig?"

"Oh ja. Han är min bästa vän."

"Du har tur, som kan säga så."

Emma tittar frågande på henne, sedan pekar hon på asken och undrar om det är en present.

“Nej”, säger hon och skrattar nervöst. “Det är till mitt arbete. Ett verktyg.”

Emma verkar bli besviken och en plötslig impuls får Louise att utbrista: “Skulle du vilja få en fin present? Något fint som dessutom är mycket hemligt?”

Emma nästan spricker av spänning och nickar ivrigt. Så lätt känslorna tar plats i hennes ögon, tänker Louise sorgset och ber henne stanna kvar där hon är. “Jag ska hämta presenten.”

Hon nästan springer till bostaden, väl inne slänger hon asken under sängen och lossar halskedjan med patronen och skruvar loss kulan. Den sista tabletten lägger hon vid tangentbordet.

Med darriga händer river hon av en remsa från ett papper och klottrar med kulspetspenna ner en rad koder och ett namn. Hon rullar ihop remsan, stoppar in den i hylsan och skruvar på kulan.

Med andan i halsen återvänder hon till Emma och sträcker fram smycket. Emma tar emot det med stora ögon och tackar.

Louise smeker hennes kind. Äntligen ett skäl till att röra vid det förflutna...

Hon hjälper Emma med kedjans lås. “Du får inte berätta om presenten för din mamma eller pappa förrän jag rest.”

“Ska du resa?” Besvikelsen i Emmas röst är balsam. “När då?”

“Snart. Mycket snart. Lova mig att du inte säger något om smycket.”

“Jag lovar”, säger Emma.

10

Midnatt. I skenet av basens lyktor smyger Louise barfota och ljudlöst mot forskningsbyggnaden. Hon har CD-skivan i höger hand, Mirokun i byxlinningen, väl dold under en stor, vit skjorta.

Hon såg ljus i Haltermeiers fönster. Hon är inte säker, men hon tyckte sig se en skugga röra sig. Om det var herr eller fru Haltermeier kunde hon inte avgöra. Hon hoppas att Haltermeier inte håller henne under uppsikt. Det skulle vara förödande.

Markplanet är nedsläckt, men dörrarna öppna. Vakterna är borta. Nishikawa har gjort allt för att underlätta.

I hissen är ljuset på. Hon kliver in. På vägen ner känner hon hur trött hon är. Amfetaminet ger ingen effekt längre. Kraschen är i antågande.

Hon börjar bli rädd. Ljuset var tänt i hans fönster! Hon tar fram Mirokun. Han kan befinna sig i labbet.

Hon går genom korridorerna till slussen, trycker handen mot avläsaren. Låsen smälter till.

I tystnaden låter det som knallskott.

Hon går in i labbet. Haltermeier är inte där. Hon andas ut. Tio sekunder senare smälter låsen till igen. En bra varningssignal om han skulle försöka överraska henne.

Hon lägger revolvern på skrivbordet och öppnar CD-enheten och lägger skivan på vagnen och trycker in den. Hon tar Mirokun i vänster hand och drar på sig datahjälmen med höger.

Uppe i menyn hittar hon Mullvadsikonen. Hon pekar på den, sedan på AION och KOPPLA.

Hon befinner sig i trädgården på en tjugo meters avstånd från villan. Hon tittar i menyn. Mullvadsikonen är kvar. Den har följt med. Så långt allt väl.

Hon pekar två gånger på ikonen.

Ett alfabet, där varje bokstav är i marmor och en halv meter hög, tar form framför henne. Hon pekar på bokstäverna: L-O-U-I-S-E.

Lösenordet får Mullvaden att materialiseras framför hennes fötter. Den har en glänsande päls och kraftfulla grävtassar. Hon pekar på den och en meny skjuter upp ur dess kropp som en pratbubbla.

Hon väljer EXEKVERA.

Mullvadens tassar börjar arbeta. Sakta. Smärtsamt sakta. Aionprogrammets komplexitet bjuder motstånd. Hon ser hur Mullvaden sjunker ner under jord och försvinner. Den är programmerad att spåra komlänken som Haltermeier använt.

Hon väntar. Och väntar.

Ingenting händer.

En hinna av kallsvett lägger sig på hennes hud. Hon börjar darra. Menyn svarar inte på hennes försök att avgöra om programmet körs eller om det stannat. Hon kramar revolvern så att knogarna spränger. Har jag underskattat mentalmönstret? frågar hon sig förtvivlat. Inte mer fångenskap. Snälla Mullvad. Skicka mig inte tillbaka till tomheten. Snälla.

Hon fingrar i trakten av halsgropen. Smycket är borta. Hon skulle inte ha gett bort det. För tidigt. Övermodigt. Hon knyter handen, snyftar till.

En skälvning ger sig till känna i utkanten av hennes synfält.

Inbillning?

Men skälvningen övergår i vågor som sprider sig genom trädgårdslandskapet. Vågorna blir högre och mer frekventa. De slår fram mot villan, sugts under villan, som om dess inre hyser en kraftfull malström, och försvinner.

Villan vibrerar. Molnen på himlen drar sig samman, mörknar till svart och blir till en tornado som virvlar besinningslöst över villans tak. Tornadon tjuter som en människa i svåra plågor.

Utan förvarning klipps tjutet tvärt av. Tornadon blir solid, blänkande som svart kristall. Efter några sekunder exploderar den i miljarder mikroskopiska skärvor, som faller likt ett duggregn över villan och trädgården.

Sedan blir allt stilla.

Hon håller andan och svävar fram mot villan.

Fönstren verkar genomskinliga. Hon pekar på dörren. Den svänger upp, och hon svävar in i ett stort, cylindriskt rum som är täckt av dörrar.

Hon andas ut.

Hon öppnar en dörr på måfå och blickar ut i ett tropiskt landskap med ett gigantiskt, dånande vattenfall. Där är vackert, nästan plågsamt välutformat. Aionprogrammet är öppet! En svag knäppning hörs. Den verkade inte tillhöra programmet.

Slussen!

Hon sliter av hjälmen, snurrar runt och med revolvren i tvåhandsfattning tar hon sikte.

“Helvete!” vrålar Hermann. Explosioner dånar i lägenheten. Hon hör de övriga gruppmedlemmarna skrika av smärta och dödsångest. Lasersiktenas strålar tränger genom fönstren som spända, glödande linor. “Ligg kvar i sängen”, beordrar han och tar pistolen från nattuksbordet. Hans ögon är stora av skräck. “Ligg kvar så skadar de dig kanske inte.”

Hon gör som han säger tills dörren exploderar i ett kulregn från en automatkarbin. Hermann slungas in i väggen när kulorna slår genom hans nakna kropp. Hon kryper ner på golvet, ropar hans namn, får tag om hans pistol och när hon ser att han är död riktar hon pistolen mot den sönderskjutna dörren. Hon ska ta med sig så många snutar som möjligt i döden.

Då kommer en känsla över henne, stark och oemotståndlig som en naturkraft. Hon tappar...eller släpper pistolen. Hon kryper ihop intill Hermanns blodiga kropp. Hon skriker: “Förlåt mig! Förlåt mig!”

Hon vill leva. Det är allt.

Haltermeier stirrar som lamslagen på revolvren, sedan på henne. Hon spänner henen. Han sträcker upp händerna i luften och viskar förfärat: “Nej, nej...”

“Sätt dig vid ditt bord”, säger hon så lugnt hon förmår. “Kvickt!”

Han rycker till och gör som hon sagt. När han sitter på sin stol låter han händerna falla ner i knät. Han betraktar henne med glansiga ögon.

“Jag vet vem du är”, säger han nästan i en viskning. “Louise Wall, skandalen i Bonn. Ditt gäng och du förstörde en hel bankorganisation för att ruinera dina föräldrar. Tusentals potentater och småsparare åkte med i fallet.”

Han tycks vänta på att hon ska säga något men hon förblir tyst medan hon siktar på honom. Han skakar uppgivet på huvudet. “När min fru också kände igen namnet, då blev jag misstänksam. Men så mindes jag något man pratade om för en tre fyra år sedan. Skandalen i Bonn. Jag kontrollerade fakta i Vogue. Inte ens de kunde ignorera dig. Och de beskrev dig inte helt utan sympatier. Dina föräldrar... de utsatte dig för genterapi för att höja din intelligens. Eller hur? Du skulle bli din fars stolthet... Det fyller mig med sorg... Jag förstår varför du handlade som du gjorde. Jag kan sympatisera med dig. Och jag förstår varför styrelsen tagit hit dig. Nu vädjar jag till dig. Avbryt det du håller på med. Gör inte Bander illa...”

Svettdroppar rinner ner i hennes ögon och svider. Hon säger inget. Det finns inget att säga. Skjuta är omöjligt. Emma står i vägen.

Hon släpper försiktigt tillbaka henen och sticker ner Mirokun i byxlinningen. CD-skivan matar hon ut ur vagnen medan Haltermeier darrande drar på sig sin datahjälm.

På väg genom slussen hör hon hans skrik av förtvivlan.

11

När hon kommit ut i den milda nattluften möts hon av en grupp vakter med Nishikawa i spetsen. De stannar framför henne och står alldeles stilla. Louise går fram till Nishikawa. De mörka ögonen glittrar av återhållen spänning, och hon sträcker fram handen med handflatan uppåt. "Revolvern, tack."

Louise drar upp den och lägger den i Nishikawas öppna hand. Nishikawa snusar på revolvern. Rynkar pannan.

"Den är inte avfyrad. Haltermeier?"

"Haltermeier är förkrossad men vid liv."

"En av mina vakter såg Haltermeier skynda till labbet. Vi tänkte—"

"Uppdraget är slutfört", avbryter Louise matt. Den svarta avgrunden närmar sig, sluter sig om henne. "Och skada inte Haltermeier. Han är värdefull för framtiden."

Hon vet inte varför hon säger så. Nishikawa har inget skäl till att lyda hennes råd. Men hon nickar och säger: "Som du vill."

Nishikawa langar över revolvern till en av vakterna. "Nu ska jag bara personligen bekräfta att uppdraget är slutfört, sedan har du en halvtimme på dig att packa innan helikoptern ger sig av... Under alla omständigheter kommer vi inte att ses igen. Farväl."

Nishikawa och vakterna går förbi henne och in i forskningsbyggnaden. Hon följer dem med blicken tills hissen slukat dem.

12

I helikoptern stirrar hon apatiskt ut genom kabinfönstret. Nattmörkret håller på att skinngas i ett glödande band vid horisonten. Mörkret i hennes inre blir i gengäld tätare och tyngre. Bilder rusar obehindrat genom hennes huvud: Hermanns döda kropp, föräldrarnas livlösa ögon, cellen i Köln, tornadon och vrålet, Haltermeiers förtvivlan – allt pressar mot hennes pansar, som brister.

Hon gråter hejdlöst. Kabinvärdinnan håller sig på avstånd, handfallen inför tårarna.

När ljuset i Singapores skyskrapor går att skönja, börjar hon återfå självkontrollen. Framför henne väntar ett nytt liv. Och det finns en ljuspunkt, något att klamra sig fast vid. Hon försöker föreställa sig Haltermeiers min när han öppnar sin dotters patron och

hittar koderna och lösenordet. Mullvaden är kvar i Aionprogrammet. Allt han behöver göra är att peka på alfabetet: E-M-M-A, varpå Mullvaden börjar arbeta baklänges.

Bander kommer att sammanfogas, återuppstå.

I Aionprogrammets värld finns ingen riktig död. Där är ingenting helt oåterkalleligt. Inte som här, inte som i min värld, tänker hon och ser ut över Singapores flygplats.

© 1995 Håkan Almgren